PROHÁSZKA OTTOKÁR DR.

Legyetek Világító Emberek!

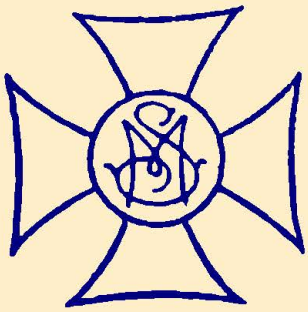

Kiadja a Szociális Missziótársulat
Budapest.

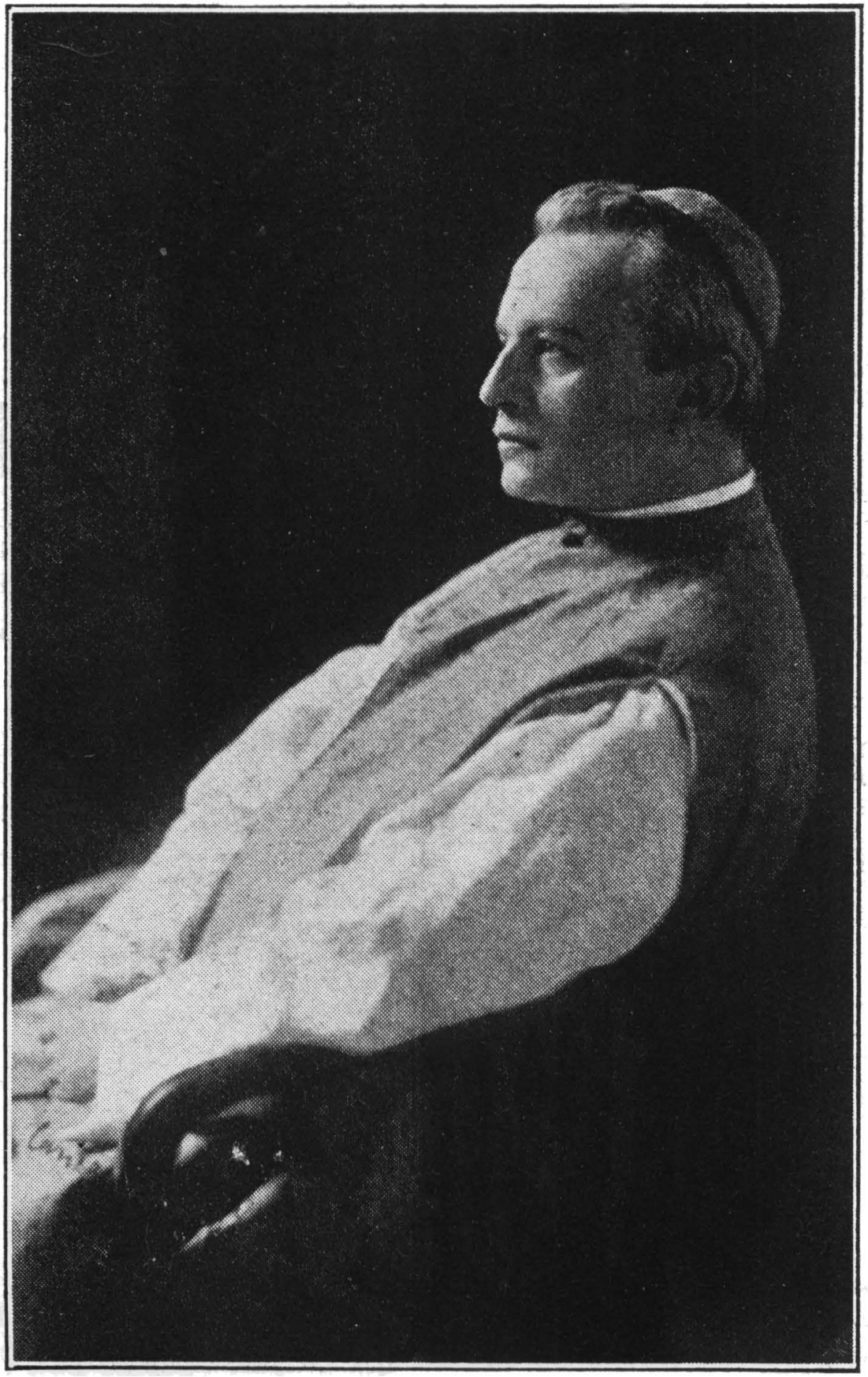

PROHÁSZKA OTTOKÁR DR.

Legyetek világító emberek!

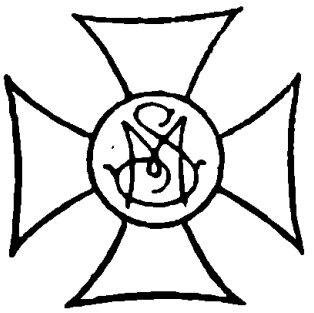

Kiadja a Szociális Missziótársulat
Könyvkiadó Hivatala

Budapest, 1930.

Nihil obstat.

Dr. Nicolaus Töttössy
censor dioecesanus.

Nr. 947.

Imprimatur.

Strigonii, die 19. Martii 1930.

Dr. Stephanus Breyer,
eppus, vic. gen. ad int.

Nihil obstat.

Elias Bitter,
abbas Claraevallis, censor.

Imprimatur.

No. 157/930.

Budapestini, die 7. Apr. 1930.

Adolphus Werner dr.
abbas de Zirc.

Nyomatott Germ Károly könyvnyomdájában
Budapest, X., Füzér-utca 28.

Tartsanak ki velem, kedves testvéreim, a tiszteletben a nagy és felséges elvek iránt!...

E kis könyv útra indulását kegyeletes szándék szolgálta. Farkas Edithnek, a Szociális Misszió-társulat alapító főnöknőjének lelkéből fakadt az a finom elhatározás, hogy ez a könyv gyüjtse össze azoknak a szentbeszédeknek tanító igéit, amelyeket a halhatatlan Prohászka Ottokár püspök a Szociális Missziótársulat tagjainak mondott, s így azok a nagyobb nyilvánosság birtokába is jutva, „világítsanak", „melegítsenek"' „jobbá" tegyék a világot. Vasárnapok, ünnepnapok... talán így lehetne ezeket a kis elmélkedéseket nevezni, amelyek úgy hatnak, mint a nagy püspök páratlan gazdagságú és pompájú lel-

kének miniatűr ékszerei, villámló szépségű gemmái. Akkordok, melyeknek ha az ember a mélyére jut, fölzendülni hallja azt a fölséges „ministerium citharae-"t, himnusz-szolgálatot, amelyben eltelt és kifejeződött életének tartalma. S aki ez elmélkedés-villanások előtt kitárja a lelkét, meg fogja érezni Prohászka Ottokárt, hogy nevelte s neveli: a fákat zsoltárokra, a kalászt kenyérillatú csókra, a madárt himnuszokra, a szivet csodálatra, s az embert önmagához való kedvre.

Brisits Frigyes S. O. Cist.

A kereszténység ne legyen betű, fogalom, hanem szellem, élet, valósághatalom, élethatalom, ujjászületés, életöröm.

Az evangélium tűz, amely hegyeket domborít; felülről jövő tűz, amely apostolokat ébreszt; tavaszi szél, a végtelenségnek lehelete, melytől megújul, felmagasztosul az emberi szellem.

Én ennek voltam a megművelője. Lettem a nagy szellemi villamosáramoknak egy kis mágnese, aki nem azért mágnes, mert vas, hanem azért, mert vas létére világáramok árkába áll.

Nem én vagyok a hang. A hang Krisztusé, az összes kereszténységé, az örök kereszténységé, melynek én hangoztatója vagyok.

Azok a lelkek, akik így vannak hangolva, meg is hallják ezt a néma zenét a felséges csendbe olvadt harmóniából. Megértik és szeretik.

Ádvent I. vasárnapja.

Mi végre vagyunk a földön?

Hogy az Istent megismerjük!

Mi végre van a szemem? A napsugárért. Mi a szellemi világban a napsugár? Az az Isten, a végtelen. Hogy közvetődik számomra? A nagy igazságokban. Az ember az igazságokat vegye. Látnak embert, aki disputál a napsugárral? Nem kell sokat disputálni, kételkedni, analizálni, hanem befogadni. Mi a hit? Én befogadom, amit az Ur Jézus hozott, amit a 2000 éves kereszténység ad, be-

fogadom a szentek inspirációit. Ez által csak gazdagabb, erősebb leszek.

Hogy az Istent szeressük!

Szeretni annyit jelent, mint meghittnek lenni, közel lenni. Én hangolva vagyok Vele szemben. Az Ő mértékei az én mértékeim. Az Ő mosolygása az én mosolygásom. Az Ő tetszése az én tetszésem. Az Ő kedve az én kedvem.

Hogy az Istent szolgáljuk!

Szolgálni, cselekedni, tenni, aktivnak lenni, akcióba kezdeni. Mindent Érte!

S ezáltal üdvözöljünk!

Nem saját erőnkből. Az ember üdvözül, mert meg van váltva. Az Isten megvált, megszentel, boldogít. Csakis ez az igaz.

Ádvent II. vasárnapja.

Háromfelé megy a lélek. Az első az igazság, a második a jóság, harmadik a szépség. E három felé megy az emberi szellemnek kiáradása.

Az első osztályba tartozik a tudomány. A másodikba tartozik az erkölcsi jóság, annak világa, annak hajótörései és mindenféle küzdelmei. A harmadikba tartozik a forma, a formai szépség, amely nem akar üres, hanem igaz akar lenni.

A szépség nem hiúság. A szépség a természetben, akár a művészetben a méreteknek egymáshoz való valósága. Tehát mi a hiúság? Az a hiúság, ha van valami látszat, ami mögött nincs

realitás. A szép arc is lehet hiú, ha nincs mögötte szellem, élet. Honnan jön minden élet? Belülről.

Advent III. vasárnapja.

Az ádvent köd, homály, ébredezés, várakozás, vágy. Oly levegő, mely az embert megindítja, felébreszti. Ha az ember a ködbe belenéz, akkor nem akar ködöt látni, hanem a ködből kibontakozó régi vágyának teljesülését, az Ur Jézus arcát.

Mi jellemzi azt az arcot? Az hogy nagyon sokféle fiziognomiája van. Az arc nem más és más, hanem a szem, amely azt nézi, más és más.

Hogy látta azt az arcot assisi Szent Ferenc? Úgy látta, hogy az mindig csak testvér. Hát Szent

Ignác hogy látta? Nemcsak a testvért, hanem a tekintélyt látta. Szent Brunó és Szent Bernát úgy látták, hogy az egy kemény arc. Szent Terézia úgy, hogy az egy jegyesi arc... Függ a felvevőtől, hogy mit lát benne.

A keleti és nyugati kereszténység közt az a különbség, hogy az orosz mindig csak a „frater"-t nézi.

Frater, testvérem, de az Isten Fia, az én tekintélyem.

Én egy oly frater, egy oly soror akarok lenni, aki a krisztusi tekintélyt, rendet, engedelmességet meg akarom tartani. Ádventben én így akarom a Krisztust nézni.

Ádvent IV. vasárnapja.

Ha az ember a földön gondolkodik, akkor nem érti meg a forgását. A napból kell belekezdeni, hogy az ember megértse.

Nem értjük meg az embert, ha annak felsőbb irányzatát letagadjuk. Nem értjük meg az embert, ha annak egy isteni lelket nem követelünk.

Én az én világomat csak akkor tudom helyesen megitélni, hogy mi kell nekem, mi kell másnak, mik az én kötelességeim, úgy etikában, erkölcsben, mint azután a társadalomban, hogyha beállok a vonzó napba.

Karácsony.

Mitől lett más a világ, mikor ez a gyermek megszületett? A hatalomtól? Nem, a lélektől.

Az Úr Jézus felcsókolta a lelket, a lelkiismeretet, az öntudatot, a méltóságot, nagyságot és lett egy új nemzedék!

Én a betlehemi barlangnál azt mondom magamnak: Föl kell emelnem a világot. Hogyan? Hű leszek hitemhez, elveimhez, szeretetemhez, jó szándékaimhoz, hivatásomhoz.

A forrás nem okoskodik azon, hogy nagy a sivatag, hanem vizet ad. A mécs nem azon töpreng, hogy nagy a sötétség, hanem világít. Ha akarok valami nagyot tenni, azt tegyem!

Újév.

Egyedül a királyok királyának érdemes szolgálni igazán. Csak Neki! A nélkül, hogy ez bántaná, vagy feszélyezné, vagy ugynevezett szent önfeledésre, vagy ügyetlenségre vinné az embert. Azzal az orientációval, melyet az északi sarkcsillag ad, amely nem változik, hanem mindig egy helyen marad.

Óriási nagy kegyelem, ha az ember annyira vitte, hogy ez mint egy vasgerinc megy át lelki világába, mint egy sarktengely az egész életén.

Ezzel leszel te nagy, mással nem lehetsz. Ha ezt kifejted, ez végre is minden. Benned, rajtad lesz az Isten gyönyörűsége.

Háromkirályok napja.

Üdvözlégy, mennyország Királya, kis földi Vándor, kis Barlanglakó, a Kálvária és Tábor Megmászója. Üdvözlégy, mert nemcsak hozzánk, hanem értünk jöttél.

Mi az én életem tartalma? Az Úr Jézus. Nemcsak életem, hanem igazán szent örömöm és nagy örömöm. A legnagyobb vigasz, tartalom, édességünk, reménységünk.

Egyetlen! Akinek Ő van, nem kell más, csak Isten. Csak Isten? Rossz kifejezés. Nekem mindenem van, hiszen az Isten minden. Ez az én virágom, reménységem, s ezt odatehetem az Úr Jézus jászola elé.

Háromkirályok után
II. vasárnap.

Közelebb lenni máshoz, másnak baját megérezni, ezt a kultúra nem adja. Kultúra, ez a te gyalázatod, ez a te mételyed.

A mai világnak keresztény-szociális érzéke, atmoszférája az Isten szeretetének. Nekem ezt a szellemet kell megfognom, ez ihletből kitartóan dolgoznom. Kiben ez a szellem van, az vigyázzon arra, hogy csak addig fog adni tudni, míg benne van mindaz a jó. Azért minden törekvésnek az aláépítése a lelki élet.

Mi úgy vagyunk, mint az edények. Az a pohár csordul ki, amely tele van. Ha a lelkem egy egy teli edény, akkor fogok adni. A lelkiekben nincs más adomány, csak a túlcsordulás.

Szent akció, szociális akció... ha az ember szivének szeretete túlcsordul.

Háromkirályok után
III. vasárnap.

„Amit nem bír meggyógyítani a gyógyszer, azt meggyógyítja a vas; amit nem bír meggyógyítani a vas, azt meggyógyítja a tűz, s amit a tűz nem bír meggyógyítani, az gyógyíthatatlan.“ (Hypokrates).

Amit meg nem gyógyít a vas, azt meggyógyítja még nagyobb valami: a lélek, a szeretet, az áldozat, a hűség, a készség, szóval a tűz.

Vannak mindenféle iparkodások: a nevelés, a jó szokás, az

emberi jó indulatok. De ez nem elég. Kell hozzá törvény, kényszer, jog. De mégis csak a legfelségesebb, leghatalmasabb az, ami szellem, mert lélek.

Háromkirályok után IV. vasárnap.

A világon csak annak van hivatása, aki felülről jön, aki a magasságok embere, aki a magas igazságok hivője, aki a magas, tiszta mennyországnak prófétája.

Ha misszionáriusok akartok lenni, mindig a magasságból kell merítenetek. Ti mindig lefelé mentek, mert mindig felülről jöttök. Azért jöttök felülről, mert a világ alattatok van.

Nincs napsugár, mely a földből jön kifelé. A napsugár mindig

felülről jön lefelé. Az az ő misszziója, iránya, útja.

Háromkirályok után
V. vasárnap.

Képzeljük el magunknak az egész világot. Járnak ott a hit, a Szentlélek mindenféle finom indításai, a jó láza. Azután a nagy igazságok, az eszmények, az erkölcsi áramlatok. És azután mi jár? Jár a hitetlenség, a feketeség, az erkölcstelenség és ha az ember úgy veszi, jár a rossz irodalom, rossz szinház, rossz sajtó, és ezek mind vetnek. Hová leszünk? Rettenetes konkolytermés.

A történelemből azt látom, hogy az a konkoly hamar nő és hamar érik. Hány tévedés volt a világon!

Az evangélium, mint egy szép, nagy búzaföld, hatalmas, nem tud sietni.

Én ragaszkodom ahhoz, amit az Úr Jézus vetett, az apostolok, a szentek vetnek. Nem botránkozom meg, hogy van sok konkoly. Ez nem tesz lanyhává, bölccsé tesz. Ez megóv mindenféle megzavarodástól . . .

Háromkirályok után

VI. vasárnap.

Az Úr Jézus felülről jött, mert Ő odavaló. S minden, ami hozzátartozik, az mind odavaló.

Ő olyan lelkeket: gyermekeket, leányokat, meglett embereket, munkásokat és apostolokat akar, akiknek mind valamiképen a szi-

vük és a súlypontjuk nem itt van, hanem odafent.

Az Úr Jézus mindig felfelé húz: lelket, szivet, gondolatot, cselekvést, jellemet, törekvést, társadalmat, nagyvilágot.

Hetvenedvasárnap.

Az Úristen három jelenése az egész világot fénnyel betölti és minket is megvigasztal és megerősít.

Az első, amikor Isten Mózesnek nyilatkoztatja ki magát. „Ki vagy te?“ kérdezi Mózes. „Én vagyok, aki vagyok!“Ez azt jelenti: „Én bennem van minden“. A föld telve van Isten dicsőségével. Minden hely szent föld.

A második kinyilatkoztatás Szent Pálé: „Ki vagy te?“ „Én vagyok Jézus, akit te üldözesz!“ Tehát már nem: „Én vagyok, aki vagyok!“, hanem: Én vagyok Jézus, az Üdvözítő. Én vagyok, aki téged kereslek. Nem hívlak, hogy gyere, hanem utánad megyek.“

A harmadik jelenés. Kornéliusnak, a joppei századosnak megjelenik az angyal: „Mit tegyek, Uram?“ „Küldj Joppéba, Péter után, és az neked megmondja, mit tégy!

Én Istenhez ragaszkodom, én Jézushoz ragaszkodom, én az Anyaszentegyházhoz megyek.

Hatvanadvasárnap.

Az ember olyan hajó, melynek kell nagy fenéksúly az emberben járó mindenféle szélvész és szeszély ellen. Kell valami, ami leszögezi, ami biztos irányt, magatartást ad.

Az első a pondus aeternitatis, az örökkévalóság terhe, — bennem a hit. Ne legyünk olyan kilibbenő dióhéjjacskák, hogy azt minden könnyen kifordíthatja.

A második pondus a jellem. Kell dolgozni magamon, hogy én egy határozott valaki legyek.

A harmadik pondus, hogy az ember megbízható legyen.

Ötvenedvasárnap.

Te vagy! Tudod mit, ebből a radikális egoizmusból nem engedhetek. Az első feladat: Én vagyok. Mit kívánjak ehhez a lelki munkához? Katharsist!

Ha az ember lát egy felséges, hatalmas hegyvidéket, az nekem tisztulás, emel engem. Aki tiszta vízbe néz, tisztul. A művészetnek hivatása tisztulást provokálni.

Aki az Isten gondolataira néz, az tisztul. És aki a keresztre néz, az tisztul. A hit és annak igazságai: a tisztulás. Szépülök, tisztulok. Az én életemnek alkotó, adni tudó valakije leszek! Ezzel a fáradt, bűnös lélekkel, ebben a vérszegény és lélekszegény világban, megyek gyónni; megmondom

bűneimet, átérzem az én alávalóságomat. Járuljunk ez isteni misztériumhoz, ez isteni benyomáshoz.

Nagybőjt I. vasárnapja.

Az Úr Jézus Szentséges Szívének szellemét akarjuk a bőjti időszakba beállítani. Az Úr Jézus mit akar?

Az Isten először igazság. Nekem a penitenciát úgy kell gyakorolnom, mint aki az igazságnak akar eleget tenni. Ha az ember penitenciát gyakorol Krisztussal, akkor azt szívesen tegye. Az Úr Jézus először is az igazság áldozata.

Azért akarom a penitenciát, hogy szent legyek. Ha az ember a Krisztus penitenciájába, ebbe a hatalmas folyóba az ő kis penitenciáját beletemeti, akkor megtisztul.

Friss leszek, örömteljes leszek, szeretetből Krisztus iránt. Krisztus azt mondja: Ha bőjtölsz, mosakodjál. Friss légy, mintha mennyegzőre készülnél. Mosd meg a fejedet, vagyis a te hangulatod örömteljes legyen. A Szentírás e három sora egy nyitány.

Nagybőjt II. vasárnapja.

Mikor az ember az Úr Jézus szenvedését meditálja, kellenek azok a levegők, hangulatok, melyek Őt környékezik. Hogyha az ember ilyen hangulattal lép oda, minden szól hozzá, minden beszédes. Az Úr Jézus szenvedését a következő érzülettel kell átelmélkedni.

Először alázattal — humiliter.

Másodszor — nagy tisztettel, reverenter.

Harmadszor — nagy bizalommal, confidenter.

Végül buzgósággal — ferventer.

Nagybőjt III. vasárnapja.

Az isteni Megváltó szomorkodik! Miért? Először a sok hiány, bűn, iszonyúság miatt szomorkodik. És mit akar? Hogy én Vele szomorkodjam . . .

Nekem vannak szomorúságaim, s az én szomorú lelkem sötét gondolatai Vele hangolódnak össze. Én az isteni Megváltóval szomorkodom. Mindjárt világosság lesz, szent szomorúság lesz.

Az Úr szomorkodott az én bűneimen. Én megyek sokszor gyónni. Nekem Krisztus bánatával kell szomorkodni, Minden azon

függ, hogy Vele. Mikor úgy szomorkodunk, érezzük, hogy nagyon közel jutunk hozzá. Megközelítem.

Nagybőjt IV. vasárnapja.

Mit akart az Úr Jézus, mikor szaporította a kenyeret? Nagy csodálatot.

A meditáció arra való, hogy bennünk a csodálkozás képességét felébressze. Mikor az Anyaszentegyház ezt az evangéliumot a bőjt közepére teszi, azt akarja: Emberek, enni kell, ez természetes. Bőjtölni, az is nagyon jó. De emberek, csodálkozzatok, hogy van Alkotótok és ti csodateremtések vagytok. Minden ember csodaember, és minden ember egy csoda felépítésének, egy scala divinának fokozatain áll.

Az Úr Jézus azzal melegíti a szivünket, hogy minket csodálkozni megtanít. Az ember csodálkozásra született a földre.

Feketevasárnap.

Lehetetlenség, hogy Krisztus egymaga függjön a kereszten. Éppen úgy lehetetlenség, hogy a Megváltó egymaga szenvedjen és hogy az ő szenvedése szét ne áradjon.

Egy jó lélek Krisztus minden szenvedését szétszedi. Hogyan is volt az? ... Az egész nagybőjti meditáció a történelmi szenvedés szétszedése.

Akkor mindenki hitetlen volt. Csak egy lámpa világított: a boldogságos Szűz. Az ő szíve volt az a finom felvevő közeg, mely az

egész Krisztust és annak minden szenvedését átvette. Aki a boldogságos Szűz lelkébe behatol, látja az egész Krisztus szellemét.

Virágvasárnap.

Krisztus mélyen tudott szenvedni. Krisztusnak az Olajfák hegyén vért izzadott a lelke és könnye véres volt. Sírt az egész világ fölött.

A mi lelkünk is ilyen, amikor látjuk mindazt, ami körülöttünk történik. Mi rémülünk és idegenkedve nézünk, hogy hát ez ember? Ezt ember csinálja?

Krisztus lelkével és szemeivel kell nézni és így Krisztus lelkén keresztül kell a mi háborgós és fájdalmas gondolatainkat és érzéseinket áthevíteni. Akkor az ember

tisztultabban, igazabban, éppen azért helytállóbban és világot legyőzőbben állja meg a helyét.

Husvét.

Milyen szellem, lélekhangulat uralkodik az Úr Jézus feltámadása után, vagyis husvétkor? Mit jelent ez?

Először is egy óriási lelki felforrást. Itt minden izgatott, fakad, gyöngyözik, bugyborékol, mint egy erős forrás... Mikor az ember meditál, fel kell forrni. A husvét az, mikor az embernek ilyen feltámadó vágyai, reményei, áhitata, lélegzései vannak...

Azután szent öröm, gaudium és a szebbik szó, amely a Szent Irásban van: laetitia... Szent derű, derűlt lelkiség... Ha valaki bánja

bűneit, ez derű. Ha valaki az Úr Jézus iránti szeretetet felébreszti, ez szent derű. Ha valaki megtagadja magát, az szent derű. Ezt élvezni kell, élvezni . . .

Fehérvasárnap.

Az embernek a hit dolgában nagy feladata, hogy bele tudja magát találni Isten gondolataiba. S főleg melyik gondolatba? Amelyik a kereszténységnek legszembeszökőbb nagy tana, élménye, feladata: Az életem Istentisztelet, Isten nincs messze, az Isten itt van, végtelen Istenközelség.

Megfogom az Istent kenyérben, izlelem. Megfogom az Istent gyermekben. Az én életemben benne van az Isten.

A mindennap csupa kis dolog. A portán, a kórházakban, vagy bárhol van valaki... ezekben a kis dolgokban kell hűnek, szakramentálisszerű, szakramentális érzésű embernek lenni.

Istent látni, Istent szolgálni: mysterium est.

Husvét után II. vasárnap.

Énnekem az Úr sokat adott, akarok másoknak adni. Ez életkönnyítés. Minden önmegtagadás életkönnyítés. Hisz az ember nem azért gyötri magát, hogy gyötörje magát, hanem, hogy jobb legyen másnak.

Azok a jó szolgák: a kedély jó szolgálatai, lélek szolgálatai, a készség szolgálatai. Ahol van egy

ilyen jó lélek, az egy kis szent János-bogár, mely szépen világít.

S ha az ember nem is lesz a világ világossága, — ez csak a napsugárra van bízva, — ez a biztató, kedves, még emlékében is áldott lelkület a maga kis körére mégis csak fényt vet. A Krisztus gyújtson ilyen világítónak szánt lelkeket.

Husvét után III. vasárnap.

Kitünő gyakorlat az, hogy én ma örülni fogok, én mindenből az örömre való indítékokat kiveszem.

Ha valaki a kottához nem ért, az nem nagy baj. De ha valaki a nelső kottához nem ért, akkor bagy baj van.

Nem baj, hogy nem tudsz énekelni, gyakorold bele magad.

Husvét után IV. vasárnap.

Az ember önmagának adós avval, önmagának van kötelezve azzal, hogy olyan érzéseket ápoljon magában, melyekben érzik, hogy elégtételt nyujt az ő lelke jobbik felének.

Mikor az ember nemtelen utakon jár és csak ösztönökre hallgat, úgy érzi, hogy ez az út nem a nagy eszmék útjain halad.

Az ember utakon akar haladni, melyek hozzá méltók. Nem nyomokon akar járni, melyeken ördögpaták sötétlenek, hanem a Krisztus nyomdokain.

Husvét után V. vasárnap.

Az isteni szeretet tűz. Ezt a tüzet éleszteni kell. Hála Istennek minden tűzzé lehet, szeretetté lehet.

A föld is, a sár is ég, csak nagy tűz kell hozzá. Hol nem lehet nagy tűz? Lehet. Csak rá kell dobni mindent. Én a tűzre dobok mindent: az én kis dolgaimat, köznapi életemet, gondjaimat, aggodalmaimat. Mindenből szeretet lehet. Ha az ember vétkezett, ha nincs az Isten szeretete ellen, ha utálja, még ez is a szeretetet éleszti, mert a tűzre dobhatja.

Milyen nagy kegyelem ez! Ezt kell először kérni az áldott Jézustól és ezt a művészetet kell megtanulni.

Áldozó csütörtök.

Legyetek tanuim! Aki titeket néz, rám gondoljon. Sohse nézzük, hogy más mit nem tesz, hanem nézzük, hogy mi mit teszünk és követeljük magunktól, hogy tanuk akarunk lenni: A feltámadásnak tanui, az ascensiónak tanui, az Ő életének tanui.

A világ mindig éhes és szomjas Krisztusra. Itt vagyok én. Mit akartok Krisztustól? Itt vagyok én. Mi a nehézségtek Krisztussal szemben? Én vagyok az Ő megbizottja, tanuja.

Áldozó csütörtök utáni vasárnap.

Krisztus nem azért jött a világra, hogy az emberek csak mennyországba jussanak, hanem azért is, hogy a földön isteni élet legyen.

A mi irányunk az ascensio, a mennybemenetel. Ez egy felső hitnek az emelkedése, a nemesebb érzéseknek a felülkerekedése, egy jobb világnak a kiemelése a sáros, nyomorult, igazságtalan világnak a szintájáról.

Az én törekvésem mindig felfelé, felfelé. Rá van írva mennybemenetel, a létnek, a történelemnek mennybe való eligazítása.

Pünkösd.

A Szentlélek nagyon szép. Ahogy a napsugár bont rügyeket, úgy a Szentlélek bont lelkeket.

Minthogyha csak azt imádkozná a föld: Jöjj el, napsugár! Nélküled se szépség, se illat. Nélküled néma minden pacsirta, csalogány, fagyba rögzött rög a hant, a szántóföld.

Szentlélek, jöjj el! Akkor én is szebb virág, dalosabb lélek leszek.

Szentháromság vasárnapja.

A tisztelet iskolájába kell járni. Az Anyaszentegyház a tisztelet és iskolája.

Tiszlelet a lélek iránt. Tisztelet a megsejtett, sajátos öntudatosság iránt. Tisztelet az élet nagy titok-

zatossága iránt. Tisztelet Az iránt, akinek ötbetűs neve van, de aki végtelen: Isten. Tisztelet Krisztus, az Egyház iránt. Tisztelet a haza iránt. Tisztelet a nagy évszázadok nak kialudt élete iránt. Tisztelet az iránt, amin annyian dolgoznak. Tisztelet a szántóföld iránt, melyet csak rettenetes műveléssel lehet azzá tenni. Ha látsz kenyeret, csókold meg. Az mind szent titok. Tisztelet az élet iránt, hogy el ne rontsuk. Tisztelet a kötelesség iránt, mert a kötelesség Isten akarata. Tisztelet az iránt, hogy az ember már évszázadokon át élhetett. Istenem, kegyelmezz nekünk bűnösöknek, de ami sikerült, annak tisztelet.

Az igaz embernek levegője a tisztelet. Aki nem tisztel, az nem szeret. Aki nem tisztel, az nem

csodál. És aki nem csodál, az nem imád. Én leborulok az én nagy célom előtt, melyet Isten adott nekem.

Pünkösd után I. vasárnap.

Mit küld az Isten minden reggel az égből? A napsugarat, mert szebbet nem küldhet.

Mi az első küldönce Krisztusnak? A Szentlélek. Miért küldte a Szentlelket? Mert jobbat nem küldhetett.

A Szentlélek csupa szépséget teremt. A gesztenyefán épúgy, mint a pázsiton. A Szentlélek teremti a szépséget, a jóságot, a szorgalmat, a kötelességtudást bennem.

Úrnapja.

A szent áldozás lélek-vétel, a szent áldozás Krisztus-rámborulás, Krisztus-átfolyás, Krisztus belémhatolása.

Az isteni Megváltó azért jött a világra, hogy bennünk egy más világot emeljen ki, fejlesszen ki, tegyen vezetővé. Ezt csak akkor tudja tenni, ha az Ő lelkét önti át a mienkbe. Azután a nagy gondolatokat, érzéseket, azokat a nagy kitartásokat, azokat a nagy reakciókat. Nekünk mindnyájunknak erre van szükségünk. Azt mondja: „Én vagyok a te lelked gyökere. Nemcsak gyökered vagyok, én a te életed vagyok, a te kenyered vagyok, a te véred vagyok, a te hited vagyok, a te életenergiád vagyok“.

Mi nem úgy teszünk, mint Mózessel a zsidók, akik ha ránéztek, eltakarták az arcukat. Mi nem. Mi fellebbentjük a fátyolt, mert ez az arc, biztató arc, sugárzó arc, és nem vakító arc. Tudjátok, hogy nézzünk rá? Hogy elváltozzunk belé.

Uram Jézus, gyökerem vagy. Én e gyökérből való hajtás akarok lenni. Uram Jézusom, kenyerem vagy, életem vagy. Gondolataidat veszem, érzéseidet veszem, indulataidat veszem. Hatalmas, felséges, csodálatos lelki életközösségbe lépek Veled.

Pünkösd után II. vasárnap.

Az Ur Jézus nem azért állított bele a világba, hogy csak minél előbb meghaljunk, hanem, hogy élvén, fölfelé iparkodjunk.

Adott nekünk, s akar gondolatokat, melyek szárnyasak és szellemiek. Azt akarja, hogy az öntudat, mint a pacsirta a ködön át, felfelé, a tisztább érzésekbe fúrja magát.

Következőleg, mikor én mennybemenetelt ünneplek, akkor én egy mennybemenetelt ülök, amely folytonos a jó lelkekben, a világ öntudatlan vágyaiban, az Isten szándékai szerint kitervezett világfejlődésben.

Pünkösd után III. vasárnap.

Az ember olyan, mint a pók: a hitéből font szálakat nyujtja, sodorja... Ki aranyszálakat, ki kenderkócot, s beleakasztja az Istenségbe. Ez az ő hálója, amelyen a lelke megpihen és előrehalad.

Ne gondoljuk, hogy az élet útja készen van. Mindenkinek magának kell ezt elkészíteni. Az akadályokat nincs módunkban elhárítani, de ez nem is az én dolgom. Az én feladatom az, hogy azok fölé emelkedjem — alázattal.

Azért lehet a virágban úgy gyönyörködni, mert az valahogy nagyszerűen legyőzi az anyagot. Csakhogy ezt nem érti meg az, aki ami. Aki azt hiszi, hogy ő már van, az nem lesz.

Pünkösd után IV. vasárnap.

Mit kell a sikertelenség ellen tenni? Nézni kell a Jézus Szíve képre! S mit lát ott az ember? Lát lángokat és töviseket. Az Úr Jézusnak nagy tapasztalatai vannak.

A sikertelenség szimbolumát, a tövist saját szivedre kötötted, Te,

a sikertelenségnek nagy megtörője, aki megmutattad, hogy a sikertelenségnek legyőzője a láng.

Tövist csak az tud viselni, akinek lángja van. A tövistől az nem hal meg, akinek nagy szeretete van. Én azért tovább szeretek, hevülök, dolgozom, tovább szeretek. S ha a lelkem tüzet fog, nem akarok panaszkodni a sikertelenségről. Nem tagadom, van. Hanem, édes Jézusom, a te szent szeretetedet és kegyelmedet add, s ez nekem elég.

Pünkösd után V. vasárnap.

A léleknek is van atmoszférája, a pszichének is vannak kisugárzásai, őt körülvevő levegője. Az a levegő az Istenhez való hasonulás, közeledés, az Istennel

való bensőség . . . Gondolat mások bajaira, hiányaira, segítségére,

Az ember viszi a maga világát. Mindenki viszi a maga világát.

Ki adja nekem a belső világot, az én világomat? Azt adja a hit, az Isten kegyelme, az Oltáriszentség.

Pünkösd után VI. vasárnap.

A Duna felséges folyó. Tükröződik benne a Mátyás-templom, a Lánchíd, a Csallóköz füzei és a tolnamegyei ágak. A hegyről jön, s a mélységbe megy, az eget tükrözi s a fényes felhőket és borulatokat.

Az ember úgy szolgál Istennek, hogy megy a magasból, megy a mélységbe, tükröz márványtemplomot, technikai csodákat, nagy

hajókat visz a hátán. De megy, megy és főleg az égből veszi fényeit és szineit.

Add nekem a kegyelmet, hogy én is olyan legyek: Hegyből jöjjek, nagy hitből, és mélységbe menjek, és legyen bennem a győzelmes, szolgáló lelkület.

Pünkösd utáni VII. vasárnap.

Minden embernek súlyos feladata van. Melyik ez a feladat? Lelket teremteni magában.

De hisz lelke van, s teremteni nem tud! De lelket formálni, azt lelki világot: Diese Welt zur Welt — valamiképen előhívni, ez minden esetre nagy dolog és nagy munka. Ez a munka a mi sajátosságunk, kiválóságunk, koszorúnk, dicsőségünk.

A lelket menteni kell. Miért? Mert a lélek olyan gyökerű, hogy a dudva, a göröngy tönkreteszik. Azt ápolni, védeni kell. Nemcsak kivülről, hanem önmagában is menteni kell a lelket az emberi akarat tendenciájától.

Én önmagammal nem mondhatom, hogy egyenlő vagyok. Én nem vagyok egyenlő azzal, aki bennem csak test és vér, ösztön, szenvedély és hajlam; hanem ez plus eszményiség, lelkiség, jóság, finomság, szentség, kegyelem, hivatás, nagy, felséges érzékek a felső világ iránt.

Pünkösd után VIII. vasárnap.

Én ki vagyok? Rendkivül fontos, hogy az ember ezzel a környező világgal szemben egy öntudatot hordozzon. A hegyek, völgyek, folyók, a csillagok világa adott világ. Az ember annyiban különbözik a fűtől, virágtól, s mindentől a világon, amennyiben nem adott.

Én annyiban vagyok igazán ember, amennyiben ilyesmit tudok adni, formába alakítani. Ti akkor lesztek emberek, ha egy világot bele állíttok az adott világba. Keresztény ember, te milyen világot adsz a más világhoz? Krisztusi világot. Ha keresztény ember vagy, akkor ezt várjuk.

Kérjük az Úristent, alázattal kérjük erre. Kinek ad az Isten?

Aki tiszta, befogadóképes, tág, izzó, szomjas, vágyó, akiben szeretet van.

Én ilyen lélek akarok lenni.

Pünkösd után IX. vasárnap.

A krisztusi élet, mint nagy mű, az én művem, ez:

Mit akar az isteni Megváltó tőlem? Ezt akarja tőlem: Kérlek, iparkodjál abban, hogy világító lélek légy a nagy hitben. Iparkodjál, hogy a te szent áldozásodba úgy állítsd bele a világ sötétségét, hogy győzzél.

A krisztusi életnek, mint nagy műnek második jellemvonását abban szeretném feltüntetnl, hogy nekünk bátorság, jókedv kell. Ha az embernek lemondó gondolatai vannak, akkor a feje kripta, lomtár.

Hanem, ha fiatalos gondolatai vannak, akkor az Isten háza, Isten szentélye. Itt lakik Krisztus.

És a harmadik jellege, amit Szent Pál mond: „Krisztus békéje vigadozzék a ti lelketekben". Ezt akarom. Akarom a Jézus Krisztus békéjét az én tisztaságomban, az én lelkiismeretem nyugalmában, mint szent örömöt, nagy vigaszt, édes vigasságot, mint temperamentumot, mint pacsirtadalt. Ha én ezt alakítom ki magamban, ez nem mű, ez én vagyok.

Nagyboldogasszony ünnepe.

Ez a mai nap nagy ünnep. Nem azért csak, mert a Boldogságos Szűz ünnepe, hanem azért, mert az egész kereszténység vágyának, reményének valamiféle

foglalója. Kis husvét. Az embernek, aki nem Isten, hanem halandó, egy felséges, vagy dicsőséges világba való áttörése ez a mai nap.

Mikor én husvétot ülök és a Krisztust feltámadni látom, végre is azt mondom: Isten vagy, Isten. De amikor a Boldogságos Szűz az Egyház tana szerint átszellemült és elment, elment, testestől-lelkestől, akkor az egész világ azt mondja: Hát igen, nem kell Istennek lenni, hogy az ember isteni legyen. Nem kell öröknek lenni, hogy az ember valamiképen halhatatlanságba öltözködjék. Hála Istennek, ez a nagy ünnep nemcsak a Boldogságos Szűz ünnepe, de az én ünnepem, az én reményeim ünnepe.

Nézzétek, keverjük bele ezeket a nagy érzéseket a mi szürke életünkbe. Kell mindenbe lélek és szellem. Ha az ember már a kopott élet útjait rója, vigyen magával valamit, amiről meg lehet ismerni, hogy ezek a nyomok az örökkévalóságba visznek.

Pünkösd után X. vasárnap.

Hány ember mondja: Én nem csalok, nem rablok, nem lopok, nem ölök, nekem nem kell gyónni... Hát bizony, ha az édesanya azt mondaná, én nem csalok, nem rablok, következőleg, Istenem, örülj, hogy én vagyok. — Hát a kedélyed? Hát a szeszélyed? Talán ez az élet? Ez a sok: Nem! nem! nem! Hol van a sok: Igen! igen! igen!?

Ne beszéljünk így, mert aki így beszél, az azt mutatja, hogy az emberi élet tartalmát, értékét, érdemét, finomságát, nagy kötelességeit nem is sejti. A világ nem attól lesz jobb, hogy nem lopnak, ezt a zsandár is meg tudja akadályozni. A világ attól lesz jobb, ha az ember a saját maga lelkületét viszi. Ettől lesz a község emberi közület, ettől lesz az egész emberi élet lelkes.

Krisztus azért jött, hogy az embernek bensőséges, tiszta, jóságos nemes lelkülete legyen. Édes Jézusom, add meg nekem ezt a kegyelmet.

Pünkösd után XI. vasárnap.

Az emberben mindenféle lélek lehet... Ha valakinek olyan lelke van, hogy nem lát, hogy elnémul tőle, az veszedelmes. Ha valakinek olyan lelke van, hogy a tekintete nem lát meg semmit, nincs neki kedvtelése.

Milyen az, ha valakinek néma lelke van? Nincs semmi mondani valója. Nincs benne akkord, harmonia, visszhang.

Milyen fontos dolog az, hogy az ember úgy nézzen, hogy lélek legyen a tekintetében. Nem értek extravaganciákat, elragadtatásokat, hanem azt akarom, hogy lássak szeretettel, jóindulattal, hogy az nekünk sokat sokat mondjon.

Pünkösd után XII. vasárnap.

Milyen hivatásom van nekem? Minden esetre lelket adni, többet adni. A legtöbbet, amit az ember adhat: szeretetet, megértést, előzékenységet, türelmet, mindenféle elviselést. Az életnek elviseléséhez tartozik, hogy az egyik ember a másikát elviselje. Az ember nem élhet át egy napot a nélkül, hogy ezt meg ne tapasztalja. Ez a lelket üli. Ahogy van érelmeszesedés, úgy van kedvelmeszesedés. Mit tegyek?

Én jobb leszek, én nemesebb ember leszek. Nem visszaadni! Mi nem vagyunk váltóasztalnál. Mi adunk, mi források akarunk lenni.

Mi nem vagyunk a patriarchalismusba beállítva. Minél több

lesz a kultúra és a nagy város, annál kevesebb lesz a patriarchalizmus. De kellenek szociális érzések, erények. Érződjék meg a világon, hogy van tényleg közöttünk járó isteni erő és hogy annak valamiféle eleme és darabja bennünk is dolgozik.

Pünkösd után XIII. vasárnap.

A legnagyobb világító tornya, napja a halhatatlanságnak a szabad akarat.

Ha olyan ember vagyok, hogy engem a világ sodor, akkor én nem vagyok szabad. A szabadság nagy ténye egy óriási lélekállítás. Miután minden környékez, a bűn, a szenvedély, a vakság, a rossz példa, meg akarom menteni a lelkemet. Én féltékeny szellem vagyok.

Ha én magyamat legyőzöm, az vér. Ha én megyek a szűk kapun, az vér. Ha én ellenállok a rossznak, az vér. Szabadságot, üdvösséget, boldogságot, dicsőséget vérrel kell venni, positiv cselekedetekkel. Ne fáradjanak ki a magukban elásott kincsek kikaparásában. Akkor szeretik magukat, ha ezt a mélyebb életet kicsalják.

Mentsd meg lelkedet, szabadságodat, alakodat! Ne morzsolódjál szét! Ments még mértékedet. Szeresd lelkedet!

Pünkösd után XIV. vasárnap.

Mi a vallás? Az én legfelségesebb és legmélyebb viszonyom ahhoz a végtelen, jóságos, de nem emberi hatalomhoz, melynek gondolataival tele van a világ, melynek alkotásaival tele van a természet. Az észszerű, a szépszerű, a jóságos, a célszerű, a nem vak, nem jég, hanem meleg, a nem halál, hanem az élet fogalmához.

Az a tulajdonképeni vallás, hogy az ember rimánkodik, könyörög? Nem. Hanem megfogni azt a hatalmat, mely fölöttünk van és azt mondani: Uram, akármi lesz, Belőled ki nem kapcsolódom és Tőled el nem szakadok. Másfelé nem irányulok és nem hiszem, hogy a világ csak esély, hanem hiszem, hogy a világban gondolat van,

hiszem, hogy van egy út, a lelkek útja, hiszem azt a vakmerő dolgot, hogy Gondviselés.

Az az ember, aki öntudatára ébred a legmélyebb viszonynak, annak jubiláló lelke van. Csak huzd ki a regisztert: Jubilus, szent öröm, dicsőség, felség!

Pünkösd után XV. vasárnap.

Mikor Jézus feltámasztja a halottat, megmutatja hogy miért jött: Feltámasztani a lelkeket. Mi által támasztja fel a lelkeket? Hogy nekünk megszerzi az Isten kegyelmét. Mi az isteni kegyelem? A megistenült lélek. Minden ember megtestesült lélek: testté lett, anyaggá lett, rothadás lett. Fel kell támasztani istenültséggel, kegyelemmel.

Ha nem vagyok istenült ember, természetfölötti szépségem: az istengyermekség kialudt bennem. Ha az istenültet kioltom magamból, akkor világ leszek napsugár nélkül, világ vagyok megmozdító erők nélkül.

Te azt akarod, Uram, hogy én ilyen megtestesült lélek legyek, eleven, nem halott. Én az élet fanatikusa vagyok, egy percet sem adok a halálnak, Minden, ami bennem öntudat, élet és képesség, megistenűl.

Pünkösd után XVI. vasárnap.

Az Úr Jézus nem csak megtette, hogy megistenítette a lelket, hanem az egész világot feltámasztotta. Mi által? Az eleven gondolatokkal, érzésekkel, eszményekkel, új úton új meglátásokkal.

Mi is találkozunk főleg egy menettel. Hogy hívják azt? Világ! Mi annak a koporsója? Kultúrája, moralitása. Mi van benne? Egy rémséges tetem. Az Úr Jézus meg fogja állítani ezt a menetet. Mivel? Veled . . .

Aki szeret, akinek részvéttől esik meg a szíve, az szintén támasztó, feltámasztó. Miért? Mert végre is ez a támasztás, a hit világának támasztása, a szeretet melegének kiáradása, a jó példa igazi hatalma és annak a világra való áldása.

Pünkösd után XVII. vasárnap.

Isten müvészete a rózsa, a pipacs, a napnyugta, a csillagos ég. Az ő képeskönyvében, melyet az ő Fia hozott, s melyet nézni kell,

az első kép, mely közvetlenül reá vonatkozik: egy kis Gyermek.

Mi ezt mind megszoktuk, és éppen ez a baj. Az embernek ki kell ásni a mélységből, hogy ez is van. Mit kell kiásnom? Azt, hogy az Isten mint gyermek lép elém és azt mondja: Szeretsz engem? — Itt vagyok! Te vagy az? — Én vagyok!

Mi következik ebből? A nagy szeretet.

Pünkösd után XVIII. vasárnap.

Milyen nagy baj, hogy az élő Isten nekem vak Isten, nekem néma Isten. Milyen az a vak Isten? Van szemük: de nem látnak. Bálványok. Lehet, hogy van élő, akinek nincs életadó sugárzása? Nekem olyan Isten kell, aki felgyújt. Egy különb Isten,

mint a nap, mert a nap a jó Isten árnyéka. Nekem fényszóró Isten kell, akinek van szava hozzám, nem néma, nem kő, nem fogalom.

Én ma látni akarok, én az én kötelességemben, az én napszámomban istentiszteletet, a testvérekben jó lelkeket, az én otthonomban hálára indító nagy adományt akarok látni. Ha az ember ezt úgy beszövi a napi életbe, és ebben gyakorolja magát, megszabadul a vak és néma szellemtől, mely ha nem is az ördög, de árnyéka a rossznak, mely alatt a világ szenved.

Uram, adj szemeket, hogy lássalak. Lássam utaidat, világodat. Uram, add, hogy halljam szavadat, törvényedet. Ne legyek néma, süket, vak.

Pünkösd után XIX. vasárnap.

Melyik a legboldogabb napja az életnek? A jó halál. „Dicsérni fogják az örök kapukban az ő cselekedetei". A legnagyobb ékesszólás a cselekedet. A legnagyobb, a legbiztosabb, a legigazibb ítélet az Isten ítélete az ember felett. Az örökkévalóság kapuiban a silentium a legnagyobb udvari nyelv. Liturgikus nyelv. Ne beszéljen más. A mi cselekedeteink.

Ha tagadtok poklot, mennyországot, nem bízom életetekben. Krisztus mondta, hogy ez van. Én Krisztus embere vagyok. Az én váltóállítóm az Úr Jézus. Ő mondta, hogy az én utam, az én igazságom, az én életem, Az az igazság, ha az ember a maga gondolatait az Úr gondolatain méri.

A jó élet legjobban elintéz a halálra és az örökkévalóságra.

Szeretném, ha ily boldog napom volna, Krisztus, szeretném, ha ilyen dicsőítő himnusszal vonulhatnék Eléd!

Pünkösd után XX. vasárnap.

Itt két világ találkozik. A kafarnaumi kiskirály egyre hajtogatja: A fiam beteg. Őt csak a kis családi körnek gondolatja, vágya, gyötrelme foglalkoztatja. Vele szemben áll a másik nagy, hatalmi világ. Az embernek azt kell gondolni, hogy az isteni Megváltó kis és nagy gondok, fájdalmak felett a mi szellemünket és figyelmünket mindig azokra az óriási feladatokra intézi, igazgatja, melyek az Ő gondja. A Krisztusnak nagy a gondja, hogy a világ-

got emelje, s hogy a világot oda-adásra segítse. Akiben ez az oda-adás megvan, majd elviseli azokat a kisebb dolgokat, vagyis ha sírva is, de eligazodik köztük és meg-találja az útját.

Krisztus azért mégis csak, — azt mondanám, — rátér arra a gondra is és azt mondja: Hát menj haza, meglesz. Ezt nem mondja ugyan így a Szentirás, de az embernek ezt ki kell érez-nie. Az ember azt mondja: Édes Jézusom, nekem van egy kis fész-kem, az az én világom, azt én féltem, legyen Neked arra is gon-dod mikor a világ omlik. Csak imádkozzunk és higgyjünk! Mond-hatja mindenki önmagáról, hogy mi kellene neki. Hanem azt a nagyobb látókört és azt a nagy odaadást megtenni, ez minket oly alapra állít, mely nem bomlik, s

oly szikla, mely le nem törik. Világfölény, világgyőző irány.

Pünkösd után XXI. vasárnap.

Az ember arra gondoljon, hogy az egész életnek és az egész világnak két regisztere van. Egy szomorú, céltalan, élettelen, kedvetlen, lefojtott, agyongyötört, gyenge, haldokló világ, — szellem, lélek, amely dolgozhatik gyárakban, repülhet a levegőben, hanem a lelke ilyen.

De van egy másik lélek. Egy sugárzó lélek, mely örül, hogy mi minden vár reá. Annak a sugárzó léleknek mit kell gondolnia? Azt, hogy ő mindent kap, minden jót kap, hogy a levegőt, életet, lelket, tavaszt, azt az egész beállítást nem ő csinálta, azt neki adták.

A Dunát nem mi csináltuk, az egy óriási adat. Mi is oly nagy folyamban uszunk, melynek neve kereszténység. Ezt nekünk adták, mi ebben vagyunk. Azt kell gondolni, hála Istennek, hogy ez megvan. Aki bele megy, azt viszi. Mi mindnyájan benne vagyunk, ha csak kövek nem akarunk lenni. Csak azt nem bírja el, aki kő, aki magára való teher, akinek nincs bekezdése a magasságok, az energiák iránt. Kő nem akarok lenni! Ha nehéz vagyok is, ha terhelt hajó vagyok is, elvisz.

Pünkösd után XXII. vasárnap.

Ha minket megvetnek, ha mások lábai alá kerülünk, ha a feledés sarokba állít, ha a világ elmegy felettünk és nem vesz tudomást rólunk, sőt ha kajánság,

gyűlölet vesz körül, béklyóba szorít, örvendjetek, vigadjatok. Mit kell tenni, hogy ezt elérjétek?

Adjuk úgy merészen magunkat és mondjuk: Uram, kérlek, segíts meg engem, hogy legalább ebben a félórában sikerüljön nekem keresztülvágni magamat a sötétségen, ködön, éjszakán, kételyen, lelki szárazságon, hogy kikapcsolódhassam emberi felfogásokból. S taníts meg engem a szomorúságot leküzdeni, hogy fölemelkedhessem azokba a tiszta magasságokba, melyben a hegyi beszéd felsége és a Te merész igaz kijelentéseidnek visszhangja fogad engem.

Isten végtelen jóság, igazság, szépség, erő, ékesség, öröm. Az van. Ezt a nagy realitást nem söpri el semmi. Számomra sem,

Hogyha én olyan gyenge és nyomorúlt vagyok, és olyan összeesett, mint egy kis féreg, mindegy, azért én mégis odatartozom. Én egy fejjel mindig kiállok a szomorúság hullámaiból. Mi által? Az én nagy hitem által! Uram, Te tudod, én majdnem megsemmisülök, Te pedig vagy. Én majdnem véglegesen elkeseredem. De Te vagy az élet, az öröm!

Pünkösd után XXIII. vasárnap.

Ne nézzük folytonosan a rosszat. A mithologiában a Meduzának szörnyű arca volt. Aki ránézett, megmerevedett. Aki folyton csak a sötétséget nézi, elborúl. Aki folyton a diszharmoniát hallja, diszharmonikus lesz. Ne nézzétek a rosszat. Én nem a Meduzát nézem. Én a gyermek Jézust nézem.

Vagy ha nem való nekem, ha nagyon szomorú vagyok, nézem azt a szenvedő Krisztust. Kezeljük magunkat nemcsak erkölcsileg és nemcsak kegyelem szerint, hanem kezeljük magunkat pszichologice. Az Evangélium nem zárja ki a pszichologiát, hanem ellenkezőleg megsegíti azt.

Mindig azt kell gondolni, mikor szomorúak vagyunk: Ez nem minden. Saját lelkedben nyisd meg az Evangélium óriási távlatait és gondolj arra, amit Szent Pál mond: A mi nyomottságunk pillanatnyi és könnyű, az az örök dicsőségnek minden módot felülmuló mértékét szolgálja. Ne hagyjuk úgy magunkat a mi érzelmeinktől lehengeríteni. S ha nem szabadulunk egészen a sötétségből, legalább gyujtsunk egy gyertyát, örökmécsest, ha nem is napsu-

gárát, de legalább egy lámpácskát, a hitnek, szeretetnek lámpáját.

Pünkösd után XXIV. vasárnap.

Az életnek csak úgy van értelme, ha az emberi életnek van egy másik világa. Aki az örökkévalóságban hisz, az azt hiszi, hogy az emberi élet olyan valami, mint a vetés, mint a mag, amelyre van itt a földön az érlelődésnek szaka és ideje, tavasza és nyara. És azután van egy másik valami, egy másik regiszter.

Nagy a mulandóság. Ne féljenek a mulandóságtól. Az ember ne legyen melancholikus. Az én érlelődésem, ha én érettebb leszek, ha én öreg vagyok, az nem melancholia, az nagy kegyelem.

Az egész emberi élet errefelé hajt minket, hogy érettek legyünk.

Mindenki magamagánál nagyobb. Minden ember hord magában egy világot, mely nagyobb, mint ez az észleleti, tapasztalati, reális környező világ. Hiszek a hit nagy világában, egy másik világban. A másik világ annak, ami bennem kezdet, érlelődése, folytatása és kifejlődése és érvényesülése. Hiszek, hiszek! Ez az én kultúrámnak és minden kultúrának izzó, napos mennyországa.

TARTALOMJEGYZÉK.

Oldal

Előszó 5
Bevezetés 7
Ádvent I. vasárnapja 8
„ II. „ 10
„ III. „ 11
„ IV. „ 13
Karácsony 14
Újév 15
Háromkirályok napja 16
II. vasárnap Háromkirályok után . . 17
III. „ „ „ . . 18
IV. „ „ „ . . 19
V. „ „ „ . . 20
VI. „ „ „ . . 21
Hetvenedvasárnap 22
Hatvanadvasárnap 24
Ötvenedvasárnap 25
Nagyböjt I. vasárnapja 26
„ II. „ 27
„ III. „ 28
„ IV. „ 29
Feketevasárnap 30

Oldal

Virágvasárnap 31
Husvét 32
Fehérvasárnap 33
Husvét után II. vasárnap . . . 34
„ „ III. „ 35
„ „ IV. „ 36
„ „ V. „ 37
Áldozócsütörtök 38
„ utáni vasárnap . . 39
Pünkösd 40
Szentháromság vasárnapja . . . 40
Pünkösd után I. vasárnap . . . 42
Úrnapja 43
Pünkösd után II. vasárnap . . . 44
„ „ III. „ . . . 45
„ „ IV. „ . . . 46
„ „ V. „ . . . 47
„ „ VI. „ . . . 48
„ „ VII. „ . . . 49
„ „ VIII. „ . . . 51
„ „ IX. „ . . . 52
Nagyboldogasszony 53
Pünkösd után X. vasárnap . . . 55
„ „ XI. „ . . . 57
„ „ XII. „ . . . 58
„ „ XIII. „ . . . 59
„ „ XIV. „ . . . 61

				Oldal
Pünkösd	után	XV.	vasárnap .	. 62
„	„	XVI.	„ .	. 63
„	„	XVII.	„ .	. 64
„	„	XVIII.	„ .	. 65
„	„	XIX.	„ .	. 67
„	„	XX.	„ .	. 68
„	„	XXI.	„ .	. 70
„	„	XXII.	„ .	. 71
„	„	XXIII.	„ .	. 73
„	„	XXIV.	„ .	. 75